

GORE SRCA

VJERSKI - TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 16. TRAVNJA 1950.

BROJ 1C

Pozdravljeni osam dana dođe Isus, kad su vrata bila otvorena i stade među učenika svoje na sredinu i reče: Mir vama, Aleluja.
(Aleluja iz donjeg sv. Mlađe)

Učitelj bolesnika

Imade osamdeset i sedam godina. Leži već treću godinu posve nemomča u bolesničkom krevetu. Ne može na noge. Ruke su joj dvije tanke palice. Uvijek je vesela i raspoložena. Osamljena je u svojoj patničkoj sobici. I kad ju posjeti, ona je veoma zahvalna. Nije joj dosadno, jer je uvijek na putu. Utjuto posjećuje Isusa u presvetlenu oltarsku Sakramentu najprije u katedrali. Ona je majka svih crkava u nadbiskupiji. Iz nje izviru kršćanski život kada voda iz svoga izvora, da onda napaja cijelu nadbiskupiju. Tamo se rede mladi svećenici. Oni su kao vidljivi rukavci nevidljivih milosti, što po njima teku iz svetih Sakramenata. Tu treba zahvaliti Isusu za tu Njegovu preveliku milost i dobrotu. Poslije se spusti niz Lukačevu ulicu u Palmotićevu u crkvu presvetog Sreca Isusova. Tamno pozdravlja Isusa, koji je zbog prevelike dobre Svoga Sreca s nebesa na zemlju sišao. Medu nama vidljivo horavio. Učio nas i končano na Križu otkupio. Onda se vraća natrag da crkve sv. Marije. U njoj nalazi Isusa, a uz Njega grob svetoga biskupa blagepočojnoga dra Josipa Langa. On je bio veliki štovatelj presvetog oltarskoga Sakramenta i bl. Dj. Marije. I kad se neto vrijeme tamo porazgovorila, ide do Isusa u franjevačkoj crkvi. Ondje se zahvaljuje Isusu za preveliku dobrotu, što hoće da među nama boravi pod prilikama krglja u presvetom oltarskom Sakramentu, premda Ga toliki vrijedaju i ne će da znamdu za tu Njegovu dobrotu. A onda se na izlasku navrati do spilje Lurdske Gospe u katu crkve, da Njiju, prebržinoj Majci našoj, zahvali na Njezinu ukazanju. Njima je učvrstila našu vjeru. A čudesima, koja se dogadjaju u Lurd udondu (1858) do danas, razbijaju nevjernu i potvrđuju istinu katoličkog naučavanja.

Tu je svakidanjan pochod svršio. Patnički se ležaj umekša. Misli se opet zaustavite i smirile na Raspelu kraj dvogodišnjeg bolesničkog križa. On je doduze težak i ali i sladak. Naročito je tako onomu, koji svoje bremene i teškoće dijeli s Kristom. Jer Krist kaže: »Jaram je moj sladak, bremje je moje lako» (Mt 11, 30). I onaj, koji je s Njim u vezi, pravo može reći, kako i sv. Pavlov pravo kaže: »Sve mogu i Onomu, koji me jača» (Fil. 4, 13). Bog nije nikada napuštao svoje bolesnike.

U 21. glavi četvrte knjige Mojsijevi veli se, da je rasrdeni Bog poslao zmije otravnice na buntovnički i pobunjeni narod Izraelski, koji su imale da proizvedu veliki pomor u narodu židovskom. Ali jer

se narod obratio k Bogu, Mojsije je na ponauku odgozo podigao mjeđe zrnje. I oni, koji su te zrnje pogledali s vjeron, bili su spašeni i ozdravljeni od njihova smrtnog ujetja. Te su mjeđe zrnje bile simbol razapetog Krista i milosti, koje nam teku iz Njegova križa. Tako su spašeni i utješeni i oni, koji su pogledali svoje oči prema križu, na kom je Krist razapet.

Doduše u kasnije povijesti izabranog naroda nisu u tolikoj mjeri bila čudesna ozdravljenja. Ali ipak ruka svemoguća Liječnika nije bila uskraćena. Sv. Ivan nas izvješćuje, da je u vrijeme Kristovog bilo ribnjak. Pet je trijemova bilo oko njega. U njima su ležali bolesnici. U odredeno vrijeme silazio anđeo i uzgibao vodu. U onaj bolesnik bi uzdradio, koji je tada prvi slišao u uzgibanu vodu, imao kakav mu drago bolest. Mnogo je bolesnika onamo doputovalo i donezeno iz cijele Palestine. Ukočenim su očima pazili, kad će se voda uzgibati (Iv. 5). I uzbudjenim pokretima se spremali, tko će uživati tisak prvi side i ozdravi. Ozdravljeni je podeškivao od radosti, a njegovo je radost zaglavljuo plai i tuženje onih, koji su zakasnili. Njima je onda bolest bila dvostruko teška, Zlovoljni i namogoden su jedan drugome unaprijed zavidieli sreću, koga će da dopane slijedeće ozdravljenje. Mnogi ju u sebi bijesom prokljinaju svoj jedini život, koga bi se najradje riješio.

Iznenada proleti medu bolesnicima vijest, da je ustao veliki Prorok Čudotvorac, nebeski Liječnik, koji i slječi svaku bolest i nemoc u narod (Mt. 4, 23). Ustao je Andeo s neba, koji ne liječi samo jednoga. Ne liječi samo danas i sutra. On liječi sve. U svako vrijeme. I to samo jednom riječi. Taj čas je ime

Proroka iz Nazareta napuniло sva usta. I čežnja je neutaživa poput gore iznikla za Njim.

Zalost proroka Staroga Zavjeta je doista bila velika nad ruševinama Jeruzolima. Ali je daleko bila veća žalost Proroka iz Nazareta, kad je gledao posljedice grijeha na ljudskim tjeslima. One su postala raznoredno djelo i žrtve grijeha. Zbog toga stjenja, janču, zgáženja su i razrušena. Prorok iz Nazareta je bio zdrav. On je primio tijelo od najčišće Djevice. Na njemu nije počivao teret i prokletstvo grijeha. Ali Mu je dušom prolazio malo dvorezec zbog toga, što su se radi grijeha kinila i patila Njegova braća.

On nije mogao gledati bolesna tjelesja i bolesne duše. Ni trzana ranama posutih udova. Ni oni blijeđu beskravnost. Ni umornost. Ni grozničavu iznenamost i truljenje. Ni slušati vapaje za pomoći ni promatrali polaganu umiranje. Na njihovom stjenjanju, plač i krik, izvje se iz Njega presretni povik: »Žao mi je naroda» (Mt 15, 22). U tim riječima je sadržano: Neka ozdrave na tijelu i duši. Zdravljive, život obilan život, punim rukama hoću da propsernu na njih. »Milosnu godinu Gođspodnju propovijedamo» (Lk 4, 19). »Priatelji Zaručnika neka se ne žaloste, kad je s njima Zaručnik» (Mt 9, 15). Ja ču ih ojačati. Tjelesne udove za životnu borbu. Dušu za borbu protiv grijeha. Na prvom mjestu život duše, a na drugom zdravlje tijela.

Tako je Spasitelj činio. I odonda govoriti i čini tako neprestano kroz stoljeća i vjeckove. Donosi zdravljive i radost dušama svojih vjernika. Daje ustupljivost i utjehu svima. Prosipa obilje zadovoljstva i jakačstva nevoljnim bolesnicima, koji se uzdaju u Nj. Učitelj i lijepčenka bolesnika.

Krijesovi milosti

Iz iskušta svaki kršćanin zna, da su kršćevi u životu najbolja drva za paljenje kriješova. Milosti u našoj dući. Sv. Tomo Akvinski veli, da je Isus uzeo na sebe ljudske slabosti iz vise razloga. Prvi je, da dade Ocu zadovoljstvu za grijehu, kojima Ga ljudi još uvijek vrijedaju. Drugi-je, da ojača našu vjeru, ljubav i pouzdanje. Treći-je, da nam bude uzorom strpljivošt i drugih kreposti u junakom podnašanju naših slabosti. Sv. Fulgentij veli, da će svaki kršćanin onda, kad vidi Krista kako je triju kao čovjek, čvrše i da Njega vjerovati i nadati se, da će s Njim u vječnosti biti udružen u vječnoj radosti. Isus je osjetio našu žalost, ostao je u stradanju miran, u smrti junatačan, u slabosti Jek, a u ponobljenju uvježban.

Razmatranje o Isusovu odlučnom stanju, o Njegovoj neustrašivoći i ljubavi prema bližnjemu osobištu crpmo u

onom prizoru sv. Evandelja, kad je gladan ušao u zbornicu, a u njoj se nalazio čovjek s osušenom rukom. Farizej su osobito bili znatiteljni, ne će li ga Isus baš u subotu ozdraviti. Isus odvažno reče bolesnom čovjeku: »Stupi u sredinu. Potom upita svoje nepratileće: »Da li je slobodno u suboto dobro činiti i dušu spasiti?» — Farizej su šutjeli.

U tom trenu Spasitelj je srdit od velike tuge pogledao na njih, jer im je arce bilo tvrdi i bez osjećaja za bijedu bližnjega. Zato je rekao bolesniku: »Pruži ruku svojuk! On je pruži, i tuka ozdravi.

Farizeji izazavili vjećali su protiv

Njega sa svojim pristašama i drugim nepratilećima. Isus tada ode prema Jezeru, a mnogi narod za Njim.

Ne teži sa bogatstvom

Jedna od najjačih težnja srca ljudskoga jest težnja za zemaljskim bogatstvom. U bogatstvu vidi ono sigurnost opstanka i svu sreću. No u bogatstvu nije sreća, nego se u njemu nalaze pogibli za vječnu sreću, a pogorbo za savršeni život.

Sv. Bernardo kaže: Nezasna težnja za bogatstvom uzrokuje duši veću mučku, nego je vječan onaj utik, koji čovjek osjeti, kad je već stekao bogatstvo. Sticanje bogatstva je skopčano s mnogo muke, posjedovanje s mnogo brige, a gubitak s mnogo žalosti. S pravom ispredaje Spasitelj, zemaljska dobra s trnjem, dok mi mislimo, da u njemu cvatu same ruže. Ne, ono je trnje, koje čovječe sreću razdiri i ranjava. Sv. Grigor kaže: Kadto trnje bode i prouzrokuje bol, tako i bogatstvo ranijava sreću ljudskim strahom, brigom i tjeskom.

Koliko li briga i patnja donosi težnju za zemaljskim bogatstvom. Koliko naprezanja, uzrujanog razmišljanja, neprospavanih noć proteče, da se blago stekne. A kad smo ga stekli, jesmo li zadovoljni? Nikako, jer počlepa za blagom ne kaže nikada: dosta je! Sada dolazi strah, da ne izgubimo, što smo stekli. Strah, da nam posao ne uspije, da se prihodi ne smanje, da nam žrtva ne podbaci, da ne izgubimo parnicu, strah pred tatom razvojstvom, nevjerovanjem. Već poganski pjesnik dobro kaže: Noši li u torbi veću svetu novac, strepis po noći pred njepravim bodežima, koji nastičuće da ti se približuju odsvukom. Ako samo trska šutne, hvata te strah.

No najtežu ranu zajađe to trnje, bogatstvo onda, kad ga izgubimo. Kako duboku bol osjeća trgovac, kad mu posao ne uspije, pa izgubi veću svetu novac. Kako smo neustješivi, kad nam taj ukrade ili požar uništi dio našeg imetka. Ta tuga nas muči često čitave tijedne i mjesecje.

Ako nas te brige i strah neprestano zaokupljaju, kako se može čovjek često i rado dići k Bogu. Njemu se pomoliti, i osjetiti veliku ljubav ka krepostima? Može li se nadati onaj, koji dorvoli da njime ovlađa težnja za bogatstvom i neurođeno prljanje za zemaljska dobra, može li se nadati, da će se ikada popeti ma na najniži stepen savršenstva? Sv. Pismo kaže: Tko ljubi zlato, ne ostaje bez grijeha. Želja za bogatstvom, i savršenost dvije su suprotne i nesporjive stvari. A bogatstvo i vječno blaženstvo skoro se isključuju: Lakše će deva preći kroz iglene uši, nego bogata u kraljevstvo nebesko, tvrdi na Spasitelj.

Pohlepa za bogatstvom nosi nadalje krvirnu za bezbrojna izrabljivanja i nepravde, koje se nanose bližnjemu. Ona uzrokuje bezbrojne grijehne nedostote, krive prisjege, mržnje, teških neprilika i ubistava. Pripovijeda se, da je neki bogati čovjek, imenom Ermund, posao svetom Launomu četreset komada srebrenog novca s molbom, da mu od Boga isprosti zdravljive. Kad je svetac molio Gospodina, da prima novac kao žrtvu za zdravljive bolesnike, obasja najedampurt njegovu dušu nebesko svjetlo. U tom svjetlu ogleda on svaki komad podlanog novca i tada pozove slugu bogatstva i reče mu: Uzeti ču sam jedan komad, on je od ljeđa nepravde. Ostalib trideset i devet predaj svom gospodaru, nemaju snage, da uzađe srdžbu Božiju.

Kad bi taj svetac i danas došao u stanove popljenih bogatstva i u nebeski svijet, bacio pogled na novac i metak, kolika bi možda nepravda izbljala na svjetlo. Za tudem ne težimo, budimo zadovoljni s onim, što imamo.

Nevjerni Toma

— Neka mi se ne smijući, što nisam lako vjeruju, da volim, po svojoj ideji, za sve dozvatu. Ta sto i nevjerni Toma nije lako povjeravao, dok nije stvar nije bila posve dozvata.

Pravo je to, da hoćemo svaku stvar imati jasnom. Neka se dokaze što nije dozvata. **Ali** **nevjerno** pravo, da se ponovno i ponovno dokazuje ono, što je zajamčeno, a mi ne možemo da se smame. Sv. Crkva nam je žamči za vjerske istine. I njoj treba da vjerujemo. Ništo mi diktike u položaju sv. Tome. Bog je dopustio da rasi, da ni Apostoli ni učenici na Tomu sazu odmah vjerovati. Tu je učinio zato, da kamenje pokoljenja zauvijek буде jasno, da vjera nije priča ni neko maglovito učenje. Zato su eto bili Apostoli sv. zajedno s Tomom osbiljni Uudi, koji su ispišivali i tražili istinu. Za to su si stečili vječnu zaslugu.

All sada stoji vjera u uskrusnogla Spasitelja, tako čvrsto kao pećine na senjili, kao svjedoci stajaličici na nebeskom svodu. A to je zato, što Apostoli su nisu htjeli vjerovati u neki Ulijepšan. Oni su htjeli da se čvrsto oviđeđe. Oni su htjeli da uskrusnoga Spasitelja vide vlastitim očima. Da ga srušu. Da jedu s njime. Tada su istem vjerovati. Ali joj nije to ni nije bilo doista. Joj je trebalo jednoga Tome. Omoga Tome, koji je govorio: «Sta je ne vidim, to ja ne mogu vjerovati». On je htio odlučno dokaze. Klije drugak, nije mu bila doista.

Tko bi mogao nakon svega loga kazući, da su Apostoli i Tome bili zaneđenaci, fantaste? Da su se varali u svojim načinima? Tema se nije htjela dati prevariti, pa makar se svih prevarite. To je rečeno: »Dok ne vidiš na rukama Njegovih znaka od čavala i ne metneš prsta svoje u mjesto od čavala i ne melneš ruke svoje u rebra Njegova, ne će vjerovati!« (Tv. 29, 25). Kratka je jačna izjava. Uskrusni Spasitelju mu je ispunio zahtjev. I Tome se negdje vjerio. Troumno glosom je uskliknuo: »Gospod moj! I Bog noj!« (Tv. 29, 29). Tada se tek poklonio i vjerovao. A Spasitelji ga blago oponzirao: »Posto si te vidi, vjeruj. Blažen! oni, koji ne vidiše, a vjeruju!« (Tv. 29, 29).

Sedam je dana prešlo između uskrusnoga Spasiteljeva i potpuno oviedenja, da je Spasitelj uskruso. Sedam dana mučne nevjekostnosti i nevjere. Kako je to teško i nemirno, snade same ona, komu se barem jednogut u životu dana prejavila od bell nemirne sumnje. Imade same ljudi, kojima je ostječaj život, život čuvstva jači od razuma. Jednostavne su i povjerljive čudi, koje se neprevarivo upira i oslanjaju na one, što im je redano. To su oni, koji su radije skloni na lajkovjernosti, nego li na tjeskobno ispitivanje i istraživanje. To su oni, kajli raspoloženje možemo navesti streljati. Sreća je malo i sretnim čini čovjeka, koji ima sigurnu vjeru i njom pročula putevje života, pa makar ti bili skremali i nezapadali.

Drugi su pak takove čudi, da su uvijek u neku borbi i previranju. Uvijek najobjasnije napinju svoj razum, kako bi stigli do svoga cilja. Do ustvarjačnoga mira. Do čvrstoće i jasnoće svoga osvjetljenja. To su same i jake osobnosti, koje se priče ne smiju, dok nemaju pod sobom najveće. Nemirne su, dok su i jedna vratia otvorena, kroz koju cruge utječi. Oni traže i istražuju, Nikad nisu sretni. To su čudi, kakav je bio jedan veliki književnik Lenzing. On je volio sumnju, nego je posjedovao istinu, samo da preko sumnje dođe do istine. To su ljudi slični Tomu. Bes počinka ispituju. Znatno istražuju. I kad sve vakučave, vjerovate, riješi, tada su odani, velikodusni, jaki i snasni u vjeri.

Kad takovi dudu do vjere, onda je s osvjetljenjem privože. Tada je grozničave brase. S punim srceom osjećaju. Cilav ježi krov daju. Onda vrhuju s veselem i radošću odančaju.

Tako izvire blagoslov iz sumnje. Sumnja imade svoje prednosti i dobrobiti, ali nije nerazberiva. Ako ne edbije sve, što je vole dozvata. Ako ihm potičešu i kumice strane zato, da ih razmiješ i razvile. Nemirni i uskrusni dana nuda se i feli, da ono, što je tamno, razvijeti. Da nešta, dišarmeni-

Obećani Spasitelj

Bog je prvi ljudima obećao Spasitelja odmah nakon što su sagrijeli, da ne bi čovjek u grješku očajao.

Citamo u Svetom Pismu prijetnju Božju dušu: »Neprijateljstvo cu metnuti medu tebe i Ženu, i sjeme tvore i sjeme njezino. Ona će satirati glavu twoju, a ti ćeš vrebati na pete njezino.« (I Mojs. 3, 15). Bog hoće reći: Dođe te na svjet Ženu, koja će biti jača od Žene — davla. Ova je urošvana Žena Majka Božja — Blažena Djevica Marija. Ona će satrati zmiji glavu, koja je puna paklenskih osnova, kako da pogubi u unoprosti čovjeka. Majka Božja svladati zmiju-davla tako, da će roditi Spasitelja Isusa Krista, koji će čovjeka oboloditi od grješnika i pribaviti mi speć pravo na nebo.

Ova je vijest o Spasitelju prva vijest o Njegovu dolasku na zemlju, pa se za to zove prvo Evandjele ili Pravoslavlje, prva blaga vijest ili Prabjehova. Bog je držao vijest o dolasku Spasiteljevu prestansno budućom u kršćanskom narodu. Abraham je rekao Gođep Bog: »Blagoslovit će ti i u sjemu tuvom božiću, 22. 17.—18.« Is potomaka će naime Abrahamovici izazi Isus Krist, po komu će doći spasenje svima ljudima dobre volje. Proorci su po nadahnuću Božjemu još žasnje govorili o Spasitelju. Proorac Malača usvijetio već i mjesto rođenja Isusova: »I ti, Belcheme, u zemlji Judeinoj, nipošto niješ najmađi među gradovima Judinim, jer će tebe išaci Kneži, koji će vladati narodu mojim izraelitskim.« (Mih. 5, 2).

Izajja znadiće i to, da će Majka Spasitelja biti djevica: »Gle, djevica će rođiti Ženu, i da će mu ime Emanuel — Bog s nama.« (Ja. 7, 14). David ide još dalje i proriče o kraljevstvu Kristovu, koja će se zvatiti Crkva: »I vladat će od mora do mora, i klanjat će mu se svaki narod na zemlji, i sružiti će mu sva pijemena.« (Ps. 72, 8 i 11). Povrh toga

blagdan je. Velički kršćanski blagdan. Svuda svetošćan. I svia paroda slavi svu u evčetu i zlatu izlažetve sunca. Ptice se rasprijevale i plesale sa nemirnicu s radostu nad lepotom jutra.

Samo ona prolazi rastuženja kroz svu radost. Nositi kliču evčiju — tri rime preljivo ruzice i na njima drže žutu jutru. Rumenido im je rumjenje i lepotu Jeprea.

Blagdan je veliki i najvećaniji dan svakom kršćanskom srcu. Bio bi i njoj, ali ona neće moći sudjelovati u toj radosti, jer desito se, da je baš danas zapriječena. Samo toliko imade vremena, da se časak svrati u crkvu i položi na oltar tu kliču evčiju, te tri rumene ruzice, na kojima trepti sijaj jutra i njezin podrav Isusu.

Kako će joj biti nepririjat taj dan za njezino rastuženo srce, srce, koje će ostati bez blagoslova Isusova. Neće, ne će! Gle, kako je priroda taj veliki Božji hram pun svjetlosti i radosti! Siljan je Gođepdin i sveto je Ime Njegovo.

Tri ružice sada šapaju na oltaru nje-

ju uskladi. Da nadje mir i sigurnost na uzbrukom valovima očaja.

Dok se sve ne izjavi, u areu sledi crni nemira. Ali osbiljno razmišljanje, proučavanje, studij i istraživanje traži da bude predvedeno molitvom, da nam se neba dođe razvijenje. A koga tada se treba zaboraviti, da vjera traži vjerovanje. Jer ljudski razum ne može da u sve proučine, sve produbli, sve potpuno razumije. Žemlja ima svoje smratre. Sljane sunce i jasne rasvetljivije sve tek u vječnosti. Nam je dane, da našega Boga poznamo po vjeri, koju Mu se u poniznosti i odanosti sve više prilazivamo.

Sve, što bismo mi htjeli znati o vječnim stvarima, govorit nam vjera. A njoj i istači naša sv. Crkva, u koloj živi nepristano uskrusni Krist. Njio je sve On povjerio i ostavio. I budi ja od svake zablude u jasnoj razumevanju.

Tako se samo razbijaju sve sumnje. I snimaju duša. Temu je eto poslastice i nevjerni Toma.

uredio je Gospod Bog u izzačekom narodu i razlike ustanove, kada su to sudoreni, obredni i građanski zakoni, a sve to sa svrbom, da bi se vjera u pravoga Boga uzdržala i nadia u Spasitelju očajala.

Nu neznabodec nije Bog odbacio. Ti oni su mogli spoznati Boga i Njegov zakon. Naravna Božja objava u prirodi i u svjetlosti opominjala je neznabodece, da Bog postoji, da je On naš najviši i konsolički sedac. Prabjehova, dana prvim ljudima, širila se po svijetu jednako, kako su se manjoli i ljudi, i nije nikada nestala iz ljudske sredine, mako su ljudi živili i najprijetljivim životom. Svrhunavara Objava dana konsolice izzačekom narodu po patrijsima i prorocima prodira je dijelom i medu neznabodecima narodu i obilježava, da mu Božji ostane i čitav svijet. Njemačka kultura dobra na zemlji, kada bišmo mogli edinacnost za mir, da nadagnemo vjeronosnost. Nema takove raskolni ni bogataši, koji bi mogli usrediti čovjeka onakav, da biš uđeo u njega erce za čitava život. Mir u duši, prijateljstvo s Bogom, svesnjost, da pašu savijest ne tereti ni kakovito djeilo, to je blagoslov, koji donosi Sin Božji svima nama, ako smo pririjat, da ga primimo. Neprijateljstvo se može prestansati, u mraču nekog čovjeka živi, a mraču neka zarađuje svoj krov, svakodnevno, u mraču neka odgaja svoju djecu i proživi svoj vijek na zemlji. Njemačka je mir, mir Božji u srcu, u mrežima, nad mrežama, osovnjava i čijem je mir u svim mrežama darima, pod našim krovom, posvuda na zemlji. Andeli su našijeli mir ljudima u svjetu noći Isusova rođenja, a učenici primile svjetlo pozdrav u času, kada se prilazio vječni dan, da tuncnje evandjele. Spasitelj šalje svoje prijatelje da pronose Isusinu i edonda u Božjem hramu, pred žrtvenikom i pred isporučionicom, mirovnikom u srcu, vodnjem i utjeha. U povezanići s vječnim Lijubavlju, postajemo svijesni goleme bastine, koje prelazi s pokolenje na pokolenje; bastine bratstva ljudi po svetome okupljanju; bastine mračne mira, koji Spasitelj dariva i samo ga u Njemu možemo natći.

„Najlepšima pozdravom pozdrav je usmjerio Spasitelj svoje utjelice. — Mir vama! — reči Isus. I skida se če primide usmjerljivog pozdrava, nego što ga primide Apostoli, oni, koji su slijedili Učitelja u Njegovu životu, a zatim pođe svjetom, da raznose ljudima Njegovu novuku Spasitelj, osudjeni crmatom za svoju beskrupuloznu dobrotinu, donedavno čovječanstvo najpotrebljivo za život i sreću; mir duše. On, životno optuživanje, dočekivajući mračnu mogućnost, bičevan i raspet poput zločinca, navještia mir, jer ne poznaje mračne ni prema zlostavljanju. Na Krstu, u smrtnoj muci Spasitelj se moli nebeskom Ocu, da oprosti grješnicima. Za odupravljenje ljudskim bijedama biće oprošteno načinjevanje žrtava u uskraćivanju, u svojoj botaničkoj slavi, prema vjernicima i čitavom svijetu. Njemačka kultura, mračna i vječna, ne može biti usmjerljiva, da pokuša vječni mir u srcu, vodnjem i utjeha. U povezanići s vječnim Lijubavlju, postajemo svijesni goleme bastine, koje prelazi s pokolenje na pokolenje; bastine bratstva ljudi po svetome okupljanju; bastine mračne mira, koji Spasitelj dariva i samo ga u Njemu možemo natći.“

OČI UZIDJENUTE U NEBU SU LIJEPE
To su oči onoga, koji se moli Bogu. To su oči onoga, koji se uzdi u Bogu. To su oči nevinoga djeteta.

To su oči pokajnika, koji moli mile srde.

HODGAČE ZRAKOPLOVACA — Za konac pre polovine svibnja organiziraju katolički zrakoplovi iz Francuske i Belgije svoje posebno jubilarno hodgačiće u Rim. Zrakoplovi će sa svim obiteljima doletjeti u Rim na zrakoplovnicu.

Stranica jednog dnevnika

Danas je snage bilo tako dvojno, tako čarobno, upravo pravo proljetno sunce. Ne, nisam mogla odoljeti, a da ne edam u njegovu carstvo, gdje sam uvijek bila kraljica. U prvi će nisam znala kuda. Tada mi je palo arčena misao: U kralj, gdje snimava uspomene tvog djetinjstva. Pošta sara...

Zomija je zamršala, trava je počela zeleniti, a već su i male tratinčice stidljivo izmijele lepid zemlji. Sunce je sjalo mnogo ljepe, nego ovdje u gradu. Počela sam se uspinjati starom stanom na pozorni brijež. Bilo je još blato, ali ječnja, da zagazim u proljeće, bila ječnja, da treba zaboraviti, da vjera traži vjerovanje. Jer ljudski razum ne može da u sve proučine, sve produbli, sve potpuno razumije. Žemlja ima svoje smratre. Sljane sunce i jasne rasvetljivije sve tek u vječnosti. Nam je dane, da našega Boga poznamo po vjeri, koju Mu se u poniznosti i odanosti sve više prilazivamo.

ta je. I ja sam ubrala nekoliko kličica — za upoznenu. Na vrbuncu je sve utralo u proljetnoj sreću. Biha sam sama na mračnu kraljice. Kraj mene su progledale male ljubčice. Da ih uberev? Ne, da ih prenesam, i ja sam ih ostavila.

Odjednom je brijež očivio. Malo drugega. Ja sam na čas ostukljala veselu, bezbrznu pjesmu, koja se razdjeljala brdima. Na mračinje je obrazljena držatala raspodjela, djetinjstvo, uspomena. A ipak, kada sam se malo tražila, je toga snotrenje, dobro sam znala, da su moji mali drugovi sada daleko, vrlo daleko, a neki pači otitali za mračni s vječnoga svijeta. I netočne recidice, da mračno o proljetnosti, o sreći, o djetinjstvu. I zar bi moglo biti, da moja čežnja za vječnim djetinjstvom, za vječno proljetje bude udovoljena s nekoliko godina te dječake sreće? O, na! I uspavao to projecje, kada je uvijek ženava evjetja, ženava se budi, pjeva pjesmu o neumorti, o sreći, o rascvetnjatom proljetju, o uskrnaču na vječni život, koji dolazi iz mraza između tega ljudskog života.

Snage je još uvijek sjalo nad brezgovinom, a ja sam se spuštal u dolinu, da kroz selo prođem u grad, dok mi je u gresi titrao nade i čvrsti »Credo« — Vjerujem u ukrešane tijela — u neustarlost duše, u vječnost.

Bijela Nedelja

26. IV. 1936.

Sv. Božja poština svjetla: Kao novorodenica dječja, slijedi željni sluh domovine s Štoga, mlađica, aleluja. Buduće se Bogu, pomoćniku našemu, kličte Bože Jakočijevo.

U Pustanici (IV. I, 4-5) uđi nas sv. Ivan, da je smog za pojednost ovoga svjetla u vjeri u Isusa Krista, jer je Krist istina. „Predveđi!“ Sve, što je redeno od Boga, pojednostavljuje svjet. Nasa vjera je ta pojednost, koja pobijeđuje svjet. Tko je, koji pojedostavljuje svjet, nego onaj, koja vjeruje, da je Isus Sin istina? On je, koji je došao u vodi i krvlji Isus Krist. Ne samo u vodi, nego u vodi i krvlji. I troje je, što svjedoči, da je Krist istina. Jer su tri, koji svjedoči na nebu: Otac, Riječ i Duh Sveti, i ova su tri jedno. I troje je, što svjedoči na zemlji: duša, voda i krv, i ovo je troje jedno. Ako primamo svjedočanstvo Hudu, Božje je svjedočanstvo veće, koje svjedoči za svoga sina. Tko vjeruje u Božegu sina, ima u sebi Božje svjedočanstvo.

Sv. Evangelijski (Iv. 20, 19-31) pripovijeda o Tomu nevjerni u uakomstvu Isusa. „U ono vrijeme uveče prvega dana po subotu, kad su od straha pred Zidovima bili zatvoreni vrata, gdje su se bili sakrili učenici, dođe Isus, stade u sredini, i reče im: Mir vam! I kad ovo reče, potkaže im ruke i bok. A učenici se obradovaleviđeviši Gotpodinu, Isus im opte reče: Mir vam! Kadto je Otac posao mene, tako i ja saljem vas. Kad to ja pređe, dahnim u njih i reče: Primiti Duhu Svetoga, kojima oprostite grehe, bit će oprošteni, a kojima zadrižati, bit će zadrižani. A Toma Blizanci, jedan od divačestorce, nije bio s njima, kad je došao Isus. Drugi mu učenici reknu: Vidjemo Gospodina! On im odgovori: Ne cu vjerovati, dok ne vidim na njegovim rukama rane od čavala i ne metrem svoje ruke u njegov bok. I poslige osam dana bili su optet njegovoj učenici unutra i u sjemu Toma. Isus ih dode, dok su vrata bila zatvorena, stade u sredini i reče: Mir vam! Zatkn kaže Tomi: Metni ovamno svoj prest, i vidi moje ruke, i pruži svoje ruke i metni u moj bok, i bud nevjerni, nego vjeran! Toma odgovori: Gospodine moj i Bože moj! Isus mi reče: Powjerovao si, kad mi se vidio. Blago onima, koji ne vide, a vjeruju! Isus je pred svjajom učeniciima učinio još mnogo drugih čudesa, koja nisu napisana u ovoj knjizi. Ova su napisane, da vjerujete, da je Isus Krist Sin Božji, i da po vjeri imate u Njemu život.“

Punka: I mi vjerujemo, da je Isus Sin Božji, naš Spasitelj i Bog. Vjerujemo to, makar njezino viđelj. Ta je vjera temelj našeg duhovnog života, i ta će vjera biti zakon našeg vječnog života na drugom svjetu. Zato čuvajmo tu divnu svoju vjeru neoklanju i golpuju u svom srcu i ne dajmo mjestu naukama, koje se protive ovoj vjeri naše duše i našeg života.

Misao

Veličajna, divna misao.

Otkrila sam je, upoznala ne u riječima kakvog vještog govornika, ni u kojoj mudroj raspravi filozofa, ni u knjizi znanstvenoj. Ne, već sam je upoznala na jednom običnom svjetu, bagremi bijele. Na tom mirisavom svjetu, krija se, a u prilici jednog sićušnog nejednog bijelog paučića.

Veličajna, divna misao samog Stvoritelja svijeta — Boga.

To je bila misao, kojoj se priroda nije mogla domisliti.

Priroda, to je i ta bijela bagrema, taj nejzin svjet je mogao pomisliti!

„U bijelini će sićušnog zaobjediti da ga ne zgaze neprječitljivi njegovi, ti štetno moći.“

Niti mi je sunce saškalo iz žarko ljubevi spram njega, a ni on sam, ta mrvičica, taj dašak života nije se mogao tomu domisliti.

„U bijelini će se obuci, da bijel u bijelom budem zaštićen.“

A to je misao, velika mudra misao Onoga, koji je stvarajući svjet rekao: „Neka bude.“

On je zaobjeduo tog psuščića u bijeli, njezina evijeta s misiju:

„Neka bude naščitac!“

Sv. Vinko Fererski

26. IV. 1936.

Kod Štora se g. 1297. u Valenciji u Španjolskoj. U osamnaestom godini stupio je u dominikanski red. Mlarije je propuštan Sv. Pismo i svetu Ocu. Nakon što postao je samo najglašavijim propovjednikom svoga vremena nego se ubrzo i među najveće propovjednike u sv. Crkvi. Njegove riječi nijesu bile plod niske nego je preko njega sam Bog govorio ljudskim dušama u onim žalosnim vremenima. On je bio čudo svoga vremena. Kad je propovijedao o gorkoj muci i smrti Spasitelju ili o straholjuda sudnjega dana i vječnoga proletarijata, mnogobrojni slušači su toliko plakali, da je morao prekinuti svog govor.

Sv. Vinko je neprestano putovao svuda propovijedajući. Kao Božji poslanik prošao je Španjolsku, Francusku, svjevernu Italiju, zapadnu Svicarsku, Englesku, Irsku i Škotsku. Iz svih gradova

vo, kuda bi dolazio, izdazio mu je usut pjevajući nebojni narod s biskupima i svećenicima. Sam papu Martin V. i Španjolski i francuski kraljevi požili bi mu usuzet, kad je dolazio u gradove, gdje su oni boravili.

Njegovo su propovijedi imale uvijek izvanredan uspjeh.

Povodom njegovih propovijedi obraćali su se i najkorjeli grijesnici, što više ljudi i muslimani. Na njegovu rječi sagradeno je mnogo bolnica, sirotišta, crkava i samostana.

Zivio je u strogoj pokori jednostavnim apostolskim životom. Nikada nije jeo mesa i uvijek je strogo postio. Ranju ujutru pjevao je svaki dan svetu Misu.

Unro je iscrpljen od prevelikoga napora na svojim apostolskim putu dne 5. travnja 1419. u Vannes (Vannes) u Francuskoj.

Raspotome Kristu

1. Isuse, živote umrlošti! Već si bio mrtav, a ipak si bio, da se Tvoj bok probode kopljem — za nas. Da mi tvoj milost, da uđem u Tvoje srce i da se u njemu zauvijek smrli.

2. O vi, pet dragocjenih Kristovih rana! Ja vas pozdravljam, ja vas častim. U vama je lijek života, bogatstvo molosti, punina baštine.

3. U Twoje se Srce raspeti Kriste, želim sakriti, tamo se želim moliti, tamo hoću svoje poslove obavljati, jer ti samo tamo dambiti. Moi su dushi želi.

4. Kažem Ti hvala, Spasitelju svjetu, jer si Ti najsvršenijim nadimkom njeza otukao. Usavrši i u meni djelo, koje si započeo, da pravednost i istina postanu i mojom baštinsmom.

5. Tvrdio je mogu arca velika. Žemlja se trese, pečine pucaju, nebo se smršava — Gospodin umire. Samo je moje srce nepomično i mirno, kao da se nešta ne događa, a ipak sam ju užrok svega toga. Otvarl moje srce, Isuse, i gani ga svojom krviju.

6. Zakopaj moje srce u svoje i sakrij.

ga u svete rane, preljubecni Isuse, da zvan Tebe i osim Tebe nikoga i niti ne tražim.

7. Zapetići, Gospodine, moje srce, moju volju i moja čuvtava pečatova svoje ljubavi, da tako zapaćen ostane nem kroz svu vječnost.

8. O Kratu veličanstva, Gospodaru sila, koji si nakon svoje smrti sašao nad pakom i oslobođdu dušu pravednika tamo te je. Ja te vescelim ti Tvojoj pobjedi i molim Te, da mi udjeliš pobjedu nad svim mojim neprijateljima, koji me hoće strošavati u vječnu propast.

9. O slavn. Pobjedniče, učini me slučnikom Tvoje božje da na dan Ustava uđem dijonikom Tvoje slave. S Tobi želim umriti, i da s Tobom uskrsem i u nebo uđem.

10. Vječni Kralju, koji sjediš a desne Oca u slavi, povuci me za sobom, da moje grde bude uvijek onđje, gdje s Ti, moje bogatstvo i moja slava, Bog sreća i moja baština, Bog u vječnosti.

(Kardinal Bon: Via compendii ad Deum, Caput 17.)

Načelo uzročnosti

Kod publikoga promatravanja svih stvari pronazićemo da ne može biti nijedne stvari, koja ne bi imala svoga uzročnoga razloga. To je istina, koju možemo utvrditi okom izraziti: „Sve, stogod postoji, mora imati svog uzročnog razloga, zašto postoji.“

Razlog je ono, s čega nastaje neka stvar, ali neko djelo. Dostatan je razlog za opstojnost kuće ili nekog predmeta: 1. samosao (plan); 2. tvar na gradnjini; i 3. sam graditelj (rad). Bez svoga toga nikada kuće, predmeta itd. Svi razlozi postoje izvrsni naravi kuće, odnosno predmeta, pa tako kuća (predmet) tako dugo ne postoji, dok ti razlozi ne prolivaju učinka.

Kada neki razlog tako utječe na stvar, da ona počinje opstojati, onda se taj razlog naziva uzrokom dobitne stvari. Uzrok je dakle činjenica, koja izaziva opstojnost predmeta-činika. Tu vrijedi pravilo: „Svaki učinak ima svoj uzrok.“ To je načelo tako jasno, da ga našim razumom nužno prevedu samom razumu, kad bi htio ovo načelo zabilježiti. Svekolika iskustvena znanost fizike, kemije, astronomije i drugih počiva na tom temelju.

Sve, što vidimo-zvijezdani i Sunčev sustav, Zemlja, svaka bijaka, životinja, čovjek-nastalo je u vremenu i nestalo će s vremenom. Sve, što je nastalo u vremenu, počinje od svjedionih sustava do čovjeka stvoreno te bilo moglo bito tokom vremena. Razlog svemu postojanju nemaju pribinjati bita u sebi, kad ih još nema. Razlog njihova postajanja valja tražiti samo u drugome. Potom mora da ima povrh prolaznih bita u svijetu, neko drugo, više biti, u kom je uznak prolaznih bita i čitavog svijeta. To, od svijeta, rasičljivo, bit će mora apsolutno nužno postojati. To bit će mi zovemo Bog.

Bog je od vječka i to nužno, jer da Bog nije od vječka, svijet ne bi nikada mogao nastati, jer od njega nema nikada ništa. Dakle opstoji vječni Bog.

Svi predmeti ljudske kulture, počin od igle do čudesnih astronomskih teleskopa (dalekozora) plod su ljudske misli (ljudske duha, ljudske duše), nadimjeni su od tvari (matere) po ljudskoj radnoj snazi (radnici). Neizmjerna i nedokudiva djela svemira i života plod su neizmjereno i vječne mislione duhovne sile, koju zovemo svjetim imenom Bog. Nadimjena su od Božje tvari, pa Božjoj radnoj snazi, po Božjoj radnici: prirodnoj zakonom. To je dostatan razlog, pravi uzrok postojanja vidljivih djela prirode, što je u potpunom skladu s načelom uzročnosti i s ona taj razloga, po kojima nastaju i djela ljudske kulture. To je načelo i taj razlog jasni zdravom razumu u potajnečinu njena plemena duha. I bila je spremna da s Njime dijeli dobro i najveće zloto.

1. Kad su Ga jednog dana krivo optužili i osudili na smrt, ona Ga nije napustila. Ostavili su Ga skoro svijet prijatelja. Šta Ni je ostala samo Majka i učenici, kojeg je najviše ljubo. A u njih je bila i ona: Njegova zaručnica. Žala je, da Ga fokaju patnje i muke, ali ona Ga nije prešla ljubiti. Jer ona je napokon našla Onoga, za kojim je čitavog života u potajnečinu njena plemena duha. I bila je spremna da se s Njime dijeli dobro i najveće zloto.

2. Kad su Ga jednog dana krivo optužili i osudili na smrt, ona Ga nije napustila. Ostavili su Ga skoro svijet prijatelja. Šta Ni je ostala samo Majka i učenici, kojeg je najviše ljubo. A u njih je bila i ona: Njegova zaručnica. Žala je, da Ga fokaju patnje i muke, ali ona Ga nije prešla ljubiti. Jer ona je napokon našla Onoga, za kojim je čitavog života u potajnečinu njena plemena duha. I bila je spremna da se s Njime dijeli dobro i najveće zloto.

3. Njegova misija, Magdalena, je vječna. Načelo na vjeri, da se na svijetu, u vječnosti, u vječnom životu, u vječnoj Mladencu svojeg života.

Nije li ona prema svemu bila neobično lijepa duša?

Ne, ona nije bila propala žena. Bila je gresnica, ali nije bila pokvarena. U njezinu neizmjernoj ljubavi i učenici su grješi, kao kapljice vode u požaru.

Bila je to Marija Magdalena. A njezin Zenik; sad već znate, tko je. Ne

Vjenčanje s mrtvim

Prisutni se nisu mogli dobiti naupči. Napokon su smatrali ljudi, da Učitelj dopušta toliku slobodu sloga i glosa. Oni nisu ni srušili, što se odigrava u duši Zaručnika i zaručnice. Neki su tek dovele razumjeli značenje njihovog ljetopoma, on je u svojoj maštji uljepljavao likove svojih ljubavnika, dok se ne bi razočarala. Prilikom su njima životna takođe, da je došla na zao gled.

I kad je pripadala samo Njemu, kad je prezir ljudske potpuno iz Njega privezao. On je odredio dan zaruka i to u tutoj kući. U kući, gdje je bio pozvan vjetar i gdje niko nije znao za vječnost. Biće su to zarađu duša, i sve je moralno biti bez tjelesnog slijaja i raskoši. Radost je trebala biti u beskrainim očajima duše, kojih nitko nije može vidjeti, ali gdje se može obaviti največanstveni i najlepši svečanost.

Ona se obukla pripremila. Htjela je, kako grešnica, da bude sluškinja velikom Učitelju. Ali je zato kupila na trgu najdragocjenije posavst. To je bio dar za Najbožnijeg. Pristupila Mu je Štrelj i s najdužom poniznošću. I učinila je ono, na što se nitko od naduvanog bogatstva nije sjetio. Ona je oprala umor s nogu Beskušnika. Iz krasne posade od abstrakta želila je ponistiti na i za jedno sa svojim suzama oprala nogu.

A s toj misao, velika mudra misao Onoga, koji je stvarajući svijet rekao: „Neka bude.“

On je zaobjeduo tog psuščića u bjellu, njezina evijeta s misiju: „Neka bude naščitac!“

nici u sjaju uskršnja. Na groblju se njezina duša, utvrđena u vjeri, zauvijek vjenčala s Njime. Na groblju!

Nekoć na vjeri, dok su Ga drugi smatrali slijemom i žudinom, ona je ispravno na Njemu držala da je najmudriji i najboljebiti na svijetu. Sada, dok su Ga drugi smatrali mrtvacem, ona je gledala Njegovo uskršnje. Njezina sveta ljubav nije ni mrtav prevarila, pa ni sada. Ona se vjerovala da groblje s Onim, koji je bio mrtav za druge, all je stvarno živio najpunijim životom evojeg uskršnja.

Da, vjenčala se na groblju, jer je ona u svijek umrla svijetu, da živi samo Mladencu svojeg života.

Nije li ona prema svemu bila neobično lijepa duša?

Ne, ona nije bila propala žena. Bila je gresnica, ali nije bila pokvarena. U njezinu neizmjernoj ljubavi i učenici su grješi, kao kapljice vode u požaru.

Bila je to Marija Magdalena. A njezin Zenik; sad već znate, tko je. Ne

NEMOJ BITI NEVJERNIK

Današnjim poučnim dijelom sv. Mise Crkva hoće, da podvode važnost čvrste i neupočekljive vjere za naš duhovni život.

Bog postoji. To je prva i najveća stvarnost, koju nas vjera uči. Bog nije nukača izmišljena pjesničke maštice ili utvara zastrašenog čovjeka. Bog je stvarno blje. On je osoba. Njegova namjera rjeđito govore o stvarnosti Njegova postojanja. Veličanstvo sverina, krasote prirode, zakonitosti i svršišodnosti, koju neprestano i neprestano nalažimo i otkrivamo u prirodi, propovjeđaju nam da Božji svemogućnosti, o Njegovoj mudrosti, o Njegovoj Ujepot i o Njegovoj dobroći.

Druga je temeljna stvarnost i istina, koju nas vjera uči, da smo mi djelo ruku Božiju i da se kao takvi nalazimo u slavoskom odnisu prema samom nebeskom Ocu. Pošto smo stvoreni kao razumna i slobodna blica, Bog je htio i hoće, da svojim razumom shvalimo svoj odnos prema Njemu i da taj odnos prihvatiemo, stvorimo slobodnom voljom kao vrhovni i konacični cilj našega života.

Daljnja je temeljna stvarnost i istina naša sv. vjere, da je čovjek zlouputrebo svoju slobodnu volju. Odmetnuo se je od Boga, a prionuo je uz tvar. Čovjek je radi toga izgubio svojstvo djeteta Božjeg i nikada više ne bi mogao postati dionikom Božje života u vječnosti. Međutim, Bog se je smiljevao čovjeku. Sin Božji, druga Božanska Osoba, utjelovio se, postao je čovjekom te je svojom mukom i svojom smrću na krizu omogućio čovjeku, da si opet prlvavi dojstovanju djeteta Božjeg.

Iusus Krist nije nikakva mitološka ličnost. On je povijesna stvarnost, kao što je povijesna stvarnost Cezar, Socrat, Aristotel, Aleksandar Veliki, Napoleon i dr. Sa više. Povijesna stvarnost Kristove osobe utemeljena je na mnogo jačim i čvršćim dokazima, nego što je ta za mnoge druge povijesna osoba, i dogadaje. Povijesna je činjenica, da se je Iusus rodio u Betlehemu za vrijeme vladanja cara Augusta. Povijesna je istina, da je Iusus naučavao mnaku, koju suđerila krčanska vjera, da je sam za sebe tvrdio, da je Sin Božji, običani Mesija, i da je ovu svoju tvrdnju potvrđivalo čudešna, dogodajna, koji nadziru svaku ljudsku moć. Povijesna je činjenica, da je Iusus Krist ustavio svoju Crkvu sa zadatkom da naučava i čuva Njegovu nauku i da spašava ljudje, djeleći sv. Sakramente. Povijesna je činjenica, da je Iusus umro raspet na drvu križu i da je treći dan po svojoj smrti sam svojom vlastitom snagom i moći, od mrtvih uskršnju. Čime je dao način i najnepotpitljivi dokaz svoga Božanstva. Povijesna je činjenica, da Iusus Krist kroz vjejkove pokazao i današnji živi i djeleju u svojoj Crkvi, o čemu nam svjedoči dvadeset vjejkova života Crkve a to je baš dokazom, da ona nije ljudsko delo. O tome nam svjedoče izvanredni čudesni dogodaji, koji su se u Crkvi uvek zbijali, pak se zbijavaju i danas. Ti nadpridonjeli čudesni dogodaji nisu nikakva tamna strahobjaka djela, nego znanstveno ispitana zbijavanja, povijesne činjenice, o kojima je ljudska znanost kazala, da se prirodnim načinom ne mogu ni dogoditi ili objasniti.

O zbiljnoj i stvarnoj prisutnosti Krista u Njegovoj Crkvi svjedoče nam i krčanski sveci Izvan Crkve može se naći učenjaca vojskovnika, tunaka, brijanoga polja, sportskih šampiona i t. d., ali sveoci se odgajaju i nalaze samo u Crkvi.

»Nemot bili! nevjeran, nego vjeren!« Ove riječi je Krist uputio apostolu Tomi. Vjerujemo dakle čvrsto i neupočekljivo da je Iusus Krist Sin Božji, da bi vjerujući imali život uime Njegovo-

DONEDIKT KERN, koji je u prvom svjetskom ratu bio časnik u njemačkoj vojsci, povukao se u samostan i sada u sedamdesetom godinu rekao je svoju prvu sv. Misi u cistercičkom samostanu u Friburgu.

DONEDIKT KERN, koji je u prvom svjetskom ratu bio časnik u njemačkoj vojsci, povukao se u samostan i sada u sedamdesetom godinu rekao je svoju prvu sv. Misi u cistercičkom samostanu u Friburgu.

Iz kataličkog svijeta

MOLITVE ZA MIR U RIMU — Kako smo većjavili sv. Otac je odredio, da se na Gluhu nedjelju održavaju po cijelom katoličkom svijetu molitve za mir. Tom prilikom su u Rimu na Gluhu nedjelju prenijeli relikvije Iaušova Kriza iz crkve sv. Marcela u baziliku sv. Petra. Molitvana, koje su se pred ovom svetom relikvijom održale u bazilici sv. Petra, prisustvovao je sam sv. Otac, koji je na taj način duhovno povezao sa svima vjernicima diljem svijeta, koji su poslušali Papin poziv i ovoga danas se posebno molili, da Kristov mir zavlača u svijetu.

U ARGENTINI nedavno je kršteno 850 japanskih izbjeglica.

U JAPANU je postavljen za predsjednika najvišeg suda jedan katolik, koji je u jednoj od prijašnjih vlada bio ministar prosvjete. To je prvi put, da je na tom visokom položaju u Japanu katolik.

KATOLICKA KARITAS U AMERICI — Katoličko narodno dobrotnovođstvo društvo u Sjedinjenim Državama Amerike sakupilo je u akciji za pomoć srdačima 7.000.000 komada haljinu i rubnine. Okočuje se da će se tokom ove akcije sakupiti 10.000.000 komada.

KRISTOV GRAD U INDIJI Indijsko misijansko društvo, koje je osnovano prije šest godina, razvija veliku akciju za pomoć i osporobljuje svećenike i katekiste, da osvoje čitavu Indiju za Krista. Među zadnje potvadne ovoga udruženja najljepše je svakako osnivanje novoga grada, koji će nositi име »Kristov grad« (Christ-Nagar). Prema zamisli osnivača ovaj će grad biti intelektualni i duhovni centar krčanskog života, iz kojeg će se svjetoj Evandelijsi širiti u cijeloj Indiji.

CASNA SESTRA UPRAVITELJICA BOLNICE Bolnice. Prvi put u povijesti Kenie (Afrika) povjerenje je uprava jedne velike bolnice časnoj sestri Lauri, urođenici. Sestri Laura pripada Kongregacija Bezgrešnog Začetka i upravlja bolnicom u Gekondi. Engleski nadzorni likočnik pun je pohvala o inteligentnom upravljanju bolnice.

20 STUDENTICA uči bogosloviju na njemačkim katoličkim bogoslovnim fakultetima.

TEČAJ SOCIOLOGIE za misjonare pridružiće će američko katoličko sveučilište u New Yorku, poznato pod imenom Forham University. Na tečaju će se predavati antropologija, sociologija, primijenjene religije i misjonologija.

KATOLICKI GLAS NA KONGRESU FILOZOFA Nedavno je završen treći panamerički kongres filozofa. Na kongresu je govorio i meksički katolički filozof Jose Vasconcelos. On je modernu struku u zapadnoj filozofiji i tzv. egzistencijalizmu, po kojoj bol i patnja znade za čovjeka same osudu i teškošu, usporio s kršćanskim shvaćanjem bolesti, koja okupljuje. Kierkegaardovom pesništvu je on suprotstavio radost sv. Franje Asiškoga, koja proizlazi iz života bolom protišćenog.

FELIX ROBINSON još je jedan pastor, koji je prešao u Katoličku Crkvu Bio je pastoor crkve sv. Trojstva u Kol. (USA) i poznat u protestantskim kružovima. Zajedno s njime se obratila i njegova žena. Njegova kćerka obratila se prije njega i ona se spremila, da postane katolička redovnica.

SAUMOBITNI MLADIĆ OBRAZILI 30 POGANA U Japanu je jedan malidop otrio s namjerom da se ubije. Kada se je već svio u mukama, pretukao mu je u pomak katolički misijonar Edward Walsh, te ga sa svojim kolima odveo u obližnju bolnicu, no nije mu spasio život. No malidop je svejedno umro. Njegova obitelj bila je međutim toliko ganuta požrtvovanošću misjonara, da je sva prešla na katoličku vjeru, zajedno s rođaćima, njih 33 na broju.

PAPA JE OSUDIO O. FEENEYNA Isusovači su zajedno s njim četvorku svjetovnjaka profesora, koji su Bosstonu počeli načuditi, da se nitko ne može spasiti izvan Katoličke Crkve.

Nadispak Cushing je opomenuo, da to nije istina, jer sv. oni, koji se drže prirodenih zakona i mlađe da je njihova vjera, prava, mogu se spasiti, iako se ne nalaze u Katoličkoj Crkvi. Sva petorica nisu se htjele pokoriti svom bliskupu, nego su se pozvali na sv. Oca u Rim. Uime jape Kongregacija sv. Oficina osudila je njihovo naučavanje.

DRŽAVNOM VJEJEROM proglašava je katoličku vjeru srednjo-američku državu Costa Rica.

HOLANDSKI KATOLICI poklonili su nedavno lurdskoj bolnici, gdje se ispituju lurdска čudesna, najmodernejše aparate za ispitivanje bolesnika.

RASTAVLJENI BRAKOVI — UNISTENE OBLJETNJE U Francuskoj je prošle godine pred sudom odgovaralo

800 malodobne muške i ženske djece. Od ovih »mladih zločinaca 1.73% bilo je optuženo zbog uboštva; 63,70% zbog krade, i 19,59% zbog skitništva. Prema mlađenju jednog francuskog suda 70% od zločinaca i 90% od skitnika dječa su rastavljenih brakova, suočništva i bez roditelja.

BLAGOSLOV VOZILA je očekivan na tradicionalna način u Rimu pred Koloseumom na dan sv. Franje Šimunske, to jest 9. ožujka.

BISKUP U AACHENU zagovara nastojanje onih, koji se zalazu za to, da bi svaki dan bila — barem po nekim crkvama — jedna večerasnja sv. Misija. Biskup to obrazlje time, što bi trebalo radnici, koji rade u »Sintomas«, omogućiti, da prisustvuju sv. Misiji, kako je to inače moguce svim drugim vjernicima.

PROFESOR ZA CREVENU POVIJEST Josip Lortz, sa sveučilištu u Münsteru, koji danas slovi kao jedan od najboljih poznavalaca Lutherove reformacije, prihvatio je poziv da u ljetnom semestru ove godine predaje na sveučilištu u Malnu.

U OBERAMMERGAU-u U BAVARSKOJ gdje stanovnici seli prema začetju svojih predra, prikazuju na svom originalan način muku Kristu, provode se načelnici općine svim molbama filmskih društava, da snime bilo cijelu igru bilo neke prizore. Jedno englesko društvo htjelo je prenijeti igru putem televizije. Načelnici općine u sporazumu sa stanovnicima seli opravljaju svoje stanovnici tim, da bi se smatranje njihove igre protivilo dubu i predaju njihovih predra. Oni shvaćaju svoju igru kao religiozan čin, a ne kao kazališni predstavu.

HODOCASCE IZ SJEDINJENIH DRŽAVA AMERIKE — Pod vodstvom now-jorskog nadbiskupa kardinala magra. Speelman stiglo je u Rim dne 9. ožujka preko američko hodočasca za Svetu Godinu. U toku Svetе Godinе ima stići u Rim još šest ovako velikih hodočasica iz Sjedinjenih Američkih Država.

IZJAYA EGIPATSKOG DIPLOMATA — Egipatski poslanik kod Sv. Slovačke dao je nedavno novinarima izjavu, u kojoj je naglasio, da Islam i Katoličanstvo ne jedan protiv drugoga, nego protiv jedan i drugi ldu svojim putovima, ali zajedničkom cilju, obranili bolesti, koja okupljuje. Kierkegaardovom pesništvu je on suprotstavio radost sv. Franje Asiškoga, koja proizlazi iz života bolom protišćenog.

FELIX ROBINSON još je jedan pastor, koji je prešao u Katoličku Crkvu Bio je pastoor crkve sv. Trojstva u Kol. (USA) i poznat u protestantskim kružovima. Zajedno s njime se obratila i njegova žena. Njegova kćerka obratila se prije njega i ona se spremila, da postane katolička redovnica.

HODOČASCE KOLUMBOVIH VIJEĆE — Više načelnika slike u Sjedinjenim Državama Amerike odlučuju u susret kralju hodočasnicima,

PROSLAYA PAPINA DANA U RIMU — Povodom 12. godišnjice krunjenja sv. Oca Pape Pija XII. održana je u ponedjeljak 13. ožujka svečana služba Božja t. rv. »Capella papalis« u bazilici sv. Petra u Vatikanu. Sv. Misija je u prisutnosti sv. Oca služio kardinjal mgr. Benedikt Alojzije Mesića. Pjevački je zbor pjevao »Misija brevia od Palestre«. Basiliča sv. Petra je bila puna vjernika, rimljana i hodočasnika, koji su pri dolasku i odlasku buračim ovacijama pozdravili sv. Oca. Sv. Misija je prisutstvovao kardinali, zbor, veliki broj nadbiskupi i biskupi, kao i svjetovni svećenici. Bili su prisutni i delegati Papinske Akademije znanosti i umjetnosti, delegati centralnog odbora talijanske Katoličke Akcije, centralnog odbora za Svetu Godinu, kao i cijeli diplomatski zbor akreditiran kod Sv. Stolice. Sv. Misija je prenošao vatikanski radio.

SVETA GODINA — U srijedu 15. ožujka sv. Otar je primio u audienciju više manjih i većih hodočasnika skupina, koje su iz raznih krajeva svijeta došle u Vječni Grad, da tamo prime jubilješko oprostljeće Svetu Godinu. Među hodočasnima se je nalazila skupina od 1800 Njemačaca iz zapadne Njemačke. Sv. Otar je hodočasnicima održao govor na nekoliko jezika, a zatim je svima njima, njihovim obiteljima i njihovim domovinama dao zvanični blagoslov.

— Belgija vlada je izdala odredbu po kojoj hodočasnici iz Belgie nije potreban nikakav vizum za putovanje u Rim povodom Svetе Godine. Isto tako nije potreban nikakav vizum ni hodočasnicima iz drugih država, koji na putovanju u Rim propuštan kroz Belgiiju.

ZA GENERALNOG VIKARA nadbiskupski bečki postavljene je kod kardinala Innitzera dr. Karl Weinhäber, dugogodišnji tajnik kardinalova, koji je 1939. bio zatvoren i otkrenut u McLennburg. Poslije rata rata radio je oko obveznika »Karitas« u Beču.

U KOLUMBIJI je predsjednik republike osobno otvorio emisiju radio-postaju, koju je jedan redovnik podgao isključivo u vječne surhe, u prvom redu da podučava vječniju orušnicu. Dosad je bila preko 7.000 putovanja u svijet. Čitači, koji stalno prate emisije. Ovo je jedna vrsta nadmjesnika za školsku obuku, koja je zbog velike udaljenosti od mjesto do mjesto izvanredno teška.

TURSKA VLADA privlačila je za tražnje Svetu Godinu hodočasnici legatnicu kao putnicu. Tim je udovoljila možbi centralnog komiteta za Svetu Godinu. Dosad su Francuska i Belgija donjeli odluke u istom smjeru, tako da je Turška treća zemlja, koja u pogledu mogućnosti putovanja izlazi u susret katoličkim hodočasnicima.

IZ BOMBAYA javljaju, da je preko stotinu indijskih kršćana prijavljeno za hodočašće u Rim. Naglašuju se, da je to velikog priznaja vrijedno, jer da su putnici troškovi zbog velike udaljenosti vrlo visoki tako da put u Rim za razmjerno srošma indijski kršćani znajući veliku materijalnu tržtu.

IZ DAMASKA JAVLJAJU, da su bliskupi katoličke i latočne vjere zajednički podnijeli predstavnik vlasti Siriju, kojim su zauzeći stav prema nazojuvljenju vlade, da se islam proglaši državnom vjeronamjenu.

U ŠPANSKOM GRADANSKOM RATU stradal je u Barceloni 317 crkava i kapela. Za njihovu obnovu utrošeno je već preko sto milijuna peseta. Dosad je osam crkava potpuno obnovljeno.

SALIZJANCI su proslavili 25-godišnjicu svog rada u Japanu. Za tih godina oni su osnovali brojne škole i darovale za djecu i razvijali živu izdavaštva i književnost. Poslije prošlog dječjeg dana u Školi 400 djevojčica, a u samoj 1949. g. stampali knjigu u nakladi od 141.000

KATOLIČKI RADNIČKI POKRET U HOLANDIJI — Medju holandskim radnicima vrlo lijepo se razvija radnička Katolička Akcija. U njoj se nastoji organizirati ranoj 45.000 holandskih katoličkih radnika.